

Retkeilijän autot ja vaunut

pakina 2023

Sisältö	sivu
1. Vespa	2
2. Renault 4	3
3. Sprite Alpine, Toyota Tercel	4
4. Solifer 450, Toyota Corolla 1,6 4WD	5
5. Subaru Legacy	7
6. Solifer 470, Toyota Corolla 1,8 4WD	8
9. Solifer S4 Honda CRV	10
10. Knaus Holiday 350	13
11. Volkswagen Golf 1,9 TDI	11
12. Fiat Solifer Mobile 596	17
13. Knaus Holiday 395	20
14. Volkswagen Golf 2,0 TDI	22
15. Fiat McLouis Lagan	24
16. VW Polo 1,4, Golf 1,6	30
17. T.E.C. TravelBird	31
18. Aikansa kutakin	31

1. Vespa

Retkeilijän ensimmäiset retket olivat lähialueelle tehdyt reissut soutuveneellä saareen makkaranpaistoon. Ja kotiväeltä salaa polttamaan tupakkaa ja juomaan olutta. Sitten mukaan tulivat polkupyöräreissut vähän pidemmällekin. Eräs paikka oli hyvin suosittu tanssilava, jonka lähetyville viritimme poikaporukassa teltan. Ja toivoimme parasta.

Isäni entisen mopon, Husqvarna Roulette, sain käyttööni 14-vuotiaana.

Kuusikymmentäluvun lopulla ostin mopon jälkeen Lampretta Vega 75 cm² skootterin, jota kunnostin ja maalasin kuvan keltaiseksi.

Sitten hankin ensimmäisen oikean kulkuneuvon. Vespa Primavera. Se mahdollisti matkailun jo koko Suomen alueelle. Isoveli asui pääkaupunkiseudulla ja isosisko Turun seudulla ja noissa molemmissa kävin Savosta käsin useana kesänä syömässä ja saunomassa. Mukana oli toki teltta ja makuusäkki, joten voin yöpyä leirintäalueilla. Tällä skootterilla seikkailin mm. Kalajoella, Vaasassa, Kuusamossa, Pyhätunturilla ja muuallakin Lapissa ja lähialueen kaupungeissa.

Tuunasin sitä hieman. Hankin tavaratelineen, jossa oli myös selkänoja takapenkkiäiselle. Ja tein tuulilasin hajottamolta haetusta pleksistä, jonka taivutin kaarevaksi kaasuretkekiteittimen liekin päällä lämmittäen. Se ohjasi tuulen ylöspäin hipoen kypärän päälakea. Kasvoille ei tuullut, vaikka kasvot olivat tuulilasin yläpuolella ja siten näkyvyys hyvä eteenpäin. Edes ajolaseja ei tarvittu.

Eräällä reissulla tuulilasi halkesi kupsahtamisen yhteydessä huoltoaseman pihassa kääntyessä, kun takapenkkiäinen kurkisti sivulta ja asfaltilla oli irtohiekkaa. Etupyörä oli hyvin kevyt kahden hengen kuormalla, kun tavarateline oli myös kuormattu täyteen tavaraa.

Siihen aikaan vain harvalla motoristilla oli sateenpitäviä vaatteita ja tienvarren maitolaiturit olivat paikkoja, joissa tapasi monia kulkijoita sadekuuroja pitämässä.

Tässä vanhasta, haalistuneesta paperivalokuvasta skannattu kuva eräältä reissulta.

Vaatteet olivat hieman kastuneet sateessa.

Vespassa istuin usein jalat ristissä kuin tuolissa. Ja matkata rennosti.

Erään kerran olin ajanut lähes tunnin yhtä soittoa ja lauleskelin ajankulukseni. Vauhtia oli tasainen 70 km/h kun yks kaks edessä oli T-risteys. Oli käännättävä joko oikealle tai menosuuntaan vasemmalle. Jarrutin takapyörä lukossa asfaltilla mutta risteys lähestyi vääjäämättä. Samanaikaisesti auto tuuttasi kovaa. Mitään ei ollut kuitenkaan tehtävissä. Sain vespan kääntymään juuri ja juuri renkaat vinkuen vasemmalle ja samassa auto suhahti ohi takaani. Huh huh.

Onnekseni selvisin siitäkin tilanteesta tuurillani, taitavasti.

Talvella kyyti oli kylmää eikä tytötkään tulleet silloin kyytiin, joten vaihdoin skootterin autoon ja tuuri parani selkeästi. Koko lopun elämääni olen kuitenkin katunut tuota skootterista luopumista. Vaikka seuraava kulkineeni olikin Tipparellu.

2. Renault 4

Parisuhteen alkuaikoina retkeilimme hyvällä säällä telttailten erilaisissa luontokohteissa, tuntureilla, lintupaikoilla ja kansallispuistoissa.

Ensimmäinen Renault 4 oli vanha valkoinen. Töihin päästyäni vaihdoin tuoreempaan ja komeampaan.

Muistanpa kun nukuimme tunturinumella toisiimme painautuneina kuunnellen luonnon raivoa ja teltan pauketta. Eikä aikaakaan, kun kevyt vaellustelta alkoi vuotaa. Alhaaltapäin (ei muovitetun) pohjan läpi. Olimme notkelmassa ja alle muodostui lätäkkö. Pakkasimme mörät tavarat reppuihin ja marssimme alas autolle. Päällämme pidimme teltan erillistä vedenpitävää kattoa.

Tässä kuvassa ensimmäisellä Pohjois-Norjan reissullamme hyvinkin tutuksi tullut Tippa Renault on huollettavana. Kaasuttajassa oli uimuriongelmaa.

Myös laturin kunnostettiin ja hiilet vaihdettiin Mo I Rana:ssa Norjassa. Noihin vanhempiin autoihin osasi itsekin tehdä pientä korjausta. Nykyisiin vain puunausta.

Huonommalla säällä yöpaikaksi kävi myös joskus tuo Tipparellu. Autossa matkattiin, halailtiin ja siis nukuttiinkin sateisina ja tuulisina öinä. Näin nuorina.

Reissuun lähtiessä Tipasta poistettiin takapenkki ja tavaratila sisustettiin patjalla ja räsymatolla. Etupenkki oli sellainen putkirunkoinen, jossa istuinosa ja selkänoja oli ripustettu kumeilla joustavasti putkirunkoon. Tällaiset penkit veivät erittäin vähän tilaa. Yöksi etupenkki työnnettiin eteen, kaikki tavarat penkille. Etuistuimen alle jäi korkea tila, joten kun nukuin kulmittain jalat penkin alla, mahduin suoraksi pikkuisen ja siron tyttöystäväni, tulevan vaimoni viereen.

Pallastunturilla patikoidessamme otimme kahvivedet purosta ja taisipa sitä tulla juotua janoonkin seuraamuksella, että herkkävatsainen rakastajattareni vatsa meni täysin sekaisin. Tunturilta tultiin alas puolijuoksua ja vatsanväänneiden kirittäminä lähdettiin palaamaan Koti-Savoon. Koska takapenkki oli poistettu ja tavaratila pehmustettu patjoilla, potilas oli pitkällään auton perässä yön, jolloin kuljetin hänet äitinsä luo hoitoon.

Niinhan siinä kävi, kuten jo kuvasta arvata saattoi. Meille syntyi kaksi lasta ja naimisiin mentiin sukujen mielihyväksi. Niiltä osin pelit ja vehkeet olivat siis kunnossa. Sain upean anopin ja kuvankauniin kälyn. Anopista nimittäin näkee pitkälle, millainen hänen tyttärestään tulee iän myötä. Ulkonäöllisesti ja luonteeltaan. (Appiukosta en kirjoita tässä mitään.)

Lapsia kuljettiin Opel Kadet farmarilla päiväretkillä.

3. Sprite Alpine, Toyota Tercel 2/4WD

Lasten synnyttyä telttailu kävi vaikeaksi, joten hankimme ensimmäisen asuntovaunun CI Sprite Alpinen. Kevyen ja kauniin.

eliksiens I. ensihavainnon pikkutiirasta.

Meistä tuli karavaanareita.

Kuvassa olemme Tauvon linnuston suojelualueen vieressä.

Nelivetoinen Toyota Tercel salli menemisen aivan tien päähän. Lintutorni oli lähellä ja hiekkakakkujen teon lomassa saimme

Sprite oli oikein kevyt vedettävä ja toimi kaikin puolin mukavasti. Lainasin nimittäin vaunua kerran kaverille. Hän paljasti myöhemmin, että oli ajanut jopa 110 km/h tuon tötterön kanssa.

Takaosan lisäpeti vaati hieman liimausten korjausta. Ja (nuhjautuneet) vaaleat istuintyynynt päällystettiin marjapuuron värisiksi. Muuten kaikki toimi muistaakseni vuosikautia loistavasti. Kertaakaan katsastamatta.

Tässä vaunu on Kaunispään huipulla avarissa maisemissa. Nähdäksemme poroja lähempää patikoimme läheisen Urupään huipulle.

Tunturilla kuului ja näkyi eksoottista ja haikeaa kapustarinnan vihellystä ja pojan kitinää. Ja uskokaa pois, hetken aikaa maapotka.

Retkeilyvaunu-harrastus tempasi mukaansa. Keväisin olimme yhä aikaisemmin liikkeellä ja kesää jatkettiin syksystä. Alpinen ongelma oli se, että lämmityslaite oli ns. pistelämmitys ja ilmankierto vaillinaista. Nurkat ja ikkunan aluset olivat kylmiä pakkasöinä. Jopa kuurassa.

Alpinen harmaavesiastiana toimi muoviämpäri. Niitä puolillaan olevia sankoja unohtui useita ensimmäisenä kesänä tienvarteen levikkeille. Toisena kaksi.

4. Solifer 450, Toyota Corolla Sport 4WD

Kerran käydessäni Kuopion Vaunupojilla ihastuin loogisin perustein Solifer Artic 450 vaunuun. Sopivan arvokas, mieleinen sisustus, jne. Soitin vaimolle ja kehuin solikkaa

kuin myyntimies ja sain luvan vaunun vaihtoon hänen edes näkemättä sitä. Hänen suurimpana kiinnostuksen kohteensa oli silloin luonnollisesti pikkulapset. Eikä leikkimisiltä ollut aikaa vaunuliikkeissä kiertelyyn, katseluun ja tinkimiseen. Siispä vaihdoin vaunut ja kun sain rouvan mukaan vaihtokauppaan.

Siinä se on, syyslämmin solikka.

Veturina Toyota Corolla Sport 4WD 1,6 litran ruiskukoneella. Corollassa oli jatkuva neliveto ja napilla yhdistettävä keskustasauspyörästön lukko. Mentiin minne mieli teki.

Tätä Solikkaa pidettiinkin yhtäjaksoisesti kahdeksan vuotta. Primus lämmityslaitteen turvallinen poksahdus sen käynnistyessä tuoditti perheen turvalliseen ja lämpöiseen uneen. Ja herätti aamulla uuteen vapaapäivään.

Vaunussa oli etupäässä kuvan mukainen reilukokoinen sohva ja takapäässä (pikkusohva) kummallekin lapselle oma peti. Tilaa tuntui olevan ihan riittävästi lyhyehköille reissuille lasten ollessa pieniä.

Kemiallinen WC-pönttö oli sisäkautta tyhjennettävä ja takaperin ulos kannettava Porta Potta. Huolellisesti läikyttämättä ja tiputtamatta mitään. Kokeilin haisevin kokemuksiin myös kevyttä "kuivakäymälää" jossa käytettiin purua kuivikkeena.

Vaunun keskuslämmitys oli todella mukava. Sen totesimme kerran ruskaretkellä, kun eräänä iltana ollessamme reissuparkissa Kilpisjärvellä Pikku Mallan parkkipaikalla, tuli yllättäen kova lumituisku. Pikkulasten mukanaolo huolestutti ja autossa ja vaunussa oli vielä kesärenkaat alla. Lämmittimen varma toiminta ja kylän läheisyys antoivat kuitenkin turvallisuutta.

Yö meni hyvin ja seuraavana aamupäivänä aurinko sulatti lumen tieltä, joten käväisimme Norjan puolella Skibottenissa vilkaisemassa ja maistamassa merta. Vuoret ja rannan kotilot tekivät suuren vaikutuksen myös lapsiin.

Solikka ei ollut ollenkaan vikuri vedettävä, mutta serkun lainatessa se karkasi vetokoukusta 5-tielle kääntyessä ja jatkoi matkaa suoraan. Onneksi ilman suurempia vahinkoja. ps. Solikan takatukijalan metallinen tassu vääntyy herkästi, jos jalka jää alas liikkeelle lähtiessä.

5. Subaru Legacy 4WD

Sitten veturi vaihtui Kuopiossa kaksi litraiseen Subaru Legacyyn ja matkanteko oli jouhevaa ja miellyttävää. Vaunun painoa ei juurikaan huomannut tasaisella ajotyylilläni.

Matkanteko oli niin mukavaa, että pidensimme reissumatkoja ja kävimme Savosta mm. Virolahdella arktikaa seuraamassa, Vanhankaupungin lahdella, Turun Ruissalossa, Porin Yyterin hietikoilla ja usein kiikaroimassa länsirannikolla Kokkolasta Hailuotoon.

Suomen raja lännessä on veteen piirretty viiva.

Tällä yhdistelmällä teimme myös pidemmän reissun karavaanarina Pohjois-Norjaan ihailemaan Norjan Alppeja (Lyngen). Oi niitä aikoja! Kaikkialle pääsi mukavasti vaunun kanssa, minne vain maavara antoi myöten. Mentiin männiköille, rannoille ja niityille, tuntureille ja tundralle, pusikkoon puron viereen...

Mentiin myös Kylmäluoman retkeilyalueelle yöpymään. Syvälle niitä pieniä sorateitä pitkin ja ajoimme yhdestä kivistä mäestä alas.

Hämärtyvässä illassa istuessamme grillin äärellä, jännitin hieman poismenoa. Se unohtui kuitenkin pian, kun läheltä kuului suden ulvonta. Pikkuinen perhoskoiramme

tuli kohta levottomaksi ja livahti vaunun alle, sitten hypähti vaimon syliin. Tuliko susi lähemmäksi? Oli parasta laittaa vahtikoira vaunuun ja saman tien sinne jäi vaimokin sitä tyyntyttelemään. Onnekseni grillaukset oli jo syöty ja ulvonna kuuluttua uudelleen katsoin parhaaksi mennä rauhoittelemaan vaimoa. Kyllähän ulvonta kuuluu hyvin vaunuunkin.

Talvivaunuilijoiksi emme solikalla oppineet. On liian pimeää ja kylmää retkeillä talvisaikaan. Päiväretket kannatti tehdä henkilöautolla. Otimme muutaman Uudenvuoden vastaa vaunussa ja se riitti meille. Katsokaapa kuvaa. Se on yhtä viluinen kuin mekin.

Ei hätää. Ilmankierto on varmistettu takaa pressun alta avoimelle kattoluukulle ja avointa vaunun alla.

6. Solifer Coldie 470, Toyota Corolla 4WD

Aikansa kutakin. Subaruun tuli paljon kilometrejä ja sitten sähköongelmia. Oli siis aika vaihtaa autoa ja kuvioon tuli netin kautta matka Tampereelle, jossa oli kaupan suhteellisen vähän ajettu Toyota Corolla farmari.

Myös vaunu oli alkanut näyttää silmissäni mummolta ja olimme katsastelleet uudempaa vaunua jo jonkin aikaa. Kovan tinkimisen jälkeen solikka vaihdettiin solikkaan Siilinjärvellä.

Pelit ja vehkeet: Toyota Corolla 1,8 4WD ja Solifer Goldie 470.

Vaunu oli hyvin varustettu eikä tuunaustarvetta ollut.

Toyota osoittautui hieman pienitehoiseksi tämän vaunun vetoon. Lattia lämpeni pakosarjan läheltä satasta ajettaessa. Mutta harvoinpa niin kiirettä oli. Ja takapään kantavuutta parannettiin korotuslevyillä reilu sentti. Muuten meni oikein mukavasti jatkuvalla nelivedolla ilman lukkoja.

Goldie oli nykyaikaisempi ja miellyttävämpi käytössä kuin 450, mm. kasetti-WC ja lattialämmitys. Lämmityslaite ei enää poksahdellut vaan käynnistyi siististi naputtaen. Ja olihan se näyttävämpikin. Erittäin siisti vaunu. Vaunu oli jopa ylivarusteltu, kuten kolmiväyinen kaasuliesi ja istumapaikkoja kahdeksalle.

Kuvissa Solifer 470 Goldie eestä ja takkoo

Goldie pääsi lähelle Norjaa mutta ei koskaan rajan yli. Kerran yövyimme Nuorgamin leirintäalueella ja koska koirallamme ei ollut tarvittavaa rokotusta, se oli seuraavan päivän vaunulla "caravan-alueen pojan" täyshoidossa. Itse teimme päiväreissun Varangin vuonolle, lintuharrastajien mekkaan. Näimme mm. merikotkan nappaavan liikkumattomaksi jäykistyneen meriharakan rannalta. Ja eliksiä tuli ropisemalla.

Vielä seuraavan yön nukuimme tunturiylängöllä Pulmankijärven lähellä katsellen tunturikihujen lentoa, tiellä piipertäviä tullejä ja Norjan lumisia tuntureita. Uimatta jäi sekin järvi.

Viileimpinä aikoina pääsi nauttimaan lattialämmityksestä avojaloin eikä Reino-aamutossuja tarvinnut enää pitää mukana retkivarusteena. Vaunusta on mieleisiä

muistoja. Yleensä lapset eivät olleet enää mukana ja vaunun bordellinpunainen sisustus sai ... niin ... sai mielikuvituksen liikkeelle.

Alla Solikka on tukikohtana kevätmuuton seurannassa Rautalammin turvesuolla. Taustalla näkyy suolle perustettua lintujärveä. Tämä Rastunsuo on erittäin hyvä kevätmuuton aikainen paikka haukkojen, joutsenien, hanhien ja kurkien näkemiseen. Parina vuonna olemme kuulleet siellä yöllä muuttavien jänkäkurppien "kavionkopsetta".

Vetoauto on irrotettu, jolloin sillä voi ajella laajasti suurella turvetuotantoalueella ja peltoaukeilla sekä läheisillä ympäri vuoden sulina pysyvillä koskilla.

8. Honda CRV 4WD

Pari vuotta myöhemmin auto vaihtui sitten suurempaa ja tehokkaampaan Hondaan. Annoin sille sen ominaisuuksia kuvaavan nimen Jörge.

Nyt olin tosi tyytyväinen CRV-mies. Autosta oli hyvä näkyvyys joka suuntaan ja vaunun läpi taakse. Vaunun vetonopeudessa auto oli oikein miellyttävä ajettava. Ennen kuin rengasmelu kasvoi korvin kuultavaksi.

CRV kulutti normaalissa maantieajossa n. 8 - 9 l/100km ja vaunun kanssa 13 l/100km.

Kuva lapista, vaan paikkaa en kerro tarkemmin ;)

CRV:ssä ei ollut maastovaihteita. Pari kertaa säikähdin pihatiellä jyrkkää mäkeä noustessa vaunun kanssa, kun moottorin teho ei ollut riittävä hitaasti ajettaessa ykkösellä. Peruuttaminen tai/ja kääntäminen on silloin vaikeaa vaunun kanssa.

Tiesinhän minä tuon. Mutta kuinka kävikään, kun puomi oli auki Ailigas tunturille nousevalla tiellä. En voinut vastustaa laiskuuttani kiivetä, enkä halua kokeilla CRV:n mäen nousutehoja. Ykkönen silmään ja kaasua. Moottori jyrisi vahvasti kuin katerpillari ja auto lähti nousemaan rinnettä pomppien kivien päällä. Sutien ja pöllyttäen hiekkaa. Kestääkö renkaat, riittääkö teho - no kyllä. ...

Mutta korvia viiltävä ääni vieressäni huusi hiljentämään. Vaimo. No tottelin ja löysäsin hieman. Ja kuinka ollakaan, moottorin tehot alkoivat laskea. Ei enää vastannut kaasua. Vauhti hiljeni, hiljeni ja tiedossa olisi pysähdys ja peruutus etupyörät liukuen. Tai kääntyminen takaisin ja auton kaatuminen kinkamassa. Painelin kaasua hädissäni kuin pumpaten bensaa kiihdytyspumpulla, mutta siitäkin huolimatta --- auto nousi kuin nousikin ylös.

Juniorin ja Neidin kanssa Ailigas tunturin kesätuulesa.

Hattuhyllä oli Neidin oma paikka. Se hyppäsi sinne näppärästi itse sisäkautta ja köllötteli turvallisesti niskatuen takana, vain pää näkyen taustapeilistä. Auton ollessa kylmä se tuli vaimon syliin lämmittelemään ja lämmittämään.

Kerran patikoidessamme Kuusamon livaaralta Neiti jäi jälkeen ja huutelimme sitä tulemaan. Heti kohta sen haukku kuului takaamme ja kotvan päästä se ilmestyi ajaen viisipäistä porotokkaa edellään.

9. Solifer S4

Elämän olosuhteet muuttuivat taas. Ajelimme vähemmän ja vietimme aikaa enemmän vakiopaikoilla lähialueilla. Pitkien matkojen kaahaaminen syöpöillä CRV:llä ei enää kiinnostanut. Halusimme tilaa ja mukavuutta lisää. Olimmekin keski-ikäistä keskiluokkaa.

Mikä olikaan fiksumpaa kuin vaihtaa tilavampi vaunu. Ja kuten aiemminkin, solikka solikkaan. Petaaminen helpottuisi ja ahtaus vähenisi.

Solifer S4. Meidän asuntovaunu kiinteällä kaksoisvuoteella. Löytyi Kotkasta.

Perälyitys oli S4:ssä aika suuri ja se piti ottaa huomioon. Maavara oli sen sijaan pieni luontoparkki käyttöön. Poistin vetoaisan päästä alas suuntautuvan jalan ja vaihdoin vaunuun suuremmat renkaat, jolloin ongelma poistui osittain. Nyt vaunun varustukseen kuului jo harmaavesisäiliö, joka lymyili sängyn alla lämpimässä. Ämpäri jäi siis marjastus ja sienestys käyttöön.

Vaunu oli kuin koti pienoiskoossa. Sisätilat olivat mukavan avarat keittiön ja makuuhuoneen välisten liukuovien ollessa avoinna. Kiinteä kaksoisvuode ja toisessa päässä 4 - 6 hengen sohvaryhmä, ihan tilava kokkaustila ja WC "alapesusuihkulla". Vaunu oli selvästi suunniteltu matkailuvaunuksi, joka oli hyvä vedettävä, talvilämmin ja kaikin puolin sopiva leirintäalueilla käytettäväksi.

Haaveenani oli myös muuttaa vaunuun asumaan talveksi Etelä-Suomeen kausipaikalle. Vaimo ei monista ehdotuksistani huolimatta lämmennyt ajatukselle vaan paremminkin tulistui.

Liityin jopa SF-Caravan ry:n jäseneksi ja katsastimme SFC-Jokirannan paikkaa Joroisissa. Siellä oltiin niin innokkaita mahdollisesta uudesta kausipaikka jäsenestä, että jouduimme lähtemään äkkiä karkuun liittymislomake mukana. Varsinkin ukot olivat koko ajan jututtamassa vaimoa ja ämmät tuppautuivat utelemaan minulta kaikenlaista. Ei sinne yöksi uskaltanut jäädä.

Päätimme pysyä vain retkeilijöinä, omien teiden kulkijoina. Emme jatkaneet turhaa SFC jäsenyyttä emmekä ole menneet sen koommin Jokijärvelle.

Hieman ongelmallista oli kotipihaan ahtaus ja tie, joka nousee jyrkästi 80 m:n matkalla. Vaunun käsittely oli mahdollista vain sulan tien aikaan ja siten, että vaunu vedettiin vauhdilla pihaan, pakattiin ja varusteltiin. Alamäkeen peruutettiin vaunun käsijarru päällä ja vaunun kääntö tehtiin rinteen puolivälin levikkeelle peruuttamalla ja irrottamalla se autosta. Vaimo ei pitänyt siitä, että hän joutui usein kaveriksi kääntelemään vaunua epätasaisella ja kaltevalla alustalla. Olihan suurikokoinen vaunu muutenkin enemmän minun valinta.

Meille tarpeettomat etuteltat möin pois niitä kovasti haluaville.

10. Knaus Holiday 350

Vaunut ja autot olivat siis kasvaneet vuosien myötä siinä missä isännän vatsan ympärä. Samoin veturin polttoaineen kulutus ja hinta. Aloimme harkita asiaa ja saamani ”lopputilin” innoittamina teimme radikaalin ratkaisun. Suureellisuus saa väistyä pienen ja nätin tieltä.

Kokkolassa retkeillessämme vaihdoimme sitten vaunun reilulla välirahalla huomattavasti pienempään retkivaunuun, peukaloiseen. Siltä se näytti ulkoa, mutta sisältä tuo Knaus Holiday 350 oli selvästi ulkomittojaan suurempi. Sisäpituutta korilla oli vain kolme metriä ja painoa 800 kg. Vaimokin lupautui alttiisti sellaista vetelemään ja työntelemään luontoparkeissa. Ja hän saikin nyt valita vuorostaan vaunun. Kolmen vuodenajan kesävaunu riitti meille.

Ja välirahaa maksoi tietenkin myyntiliike. Ihmeen reilusti. Lisäksi sovittiin, että vaunu varustetaan kunnolla matkailuun ja retkeilyyn. Entisestä otettiin tietenkin täydet kaasupullot ja oikean värinen oviverho. Koska vaunussa ei ollut sohvan alla ulkoa avattavaa luukkua, piti etupään koteloon säästää tilaa varapyörän lisäksi grillipadalle ja polttopuille. Siis ei harmaavesi pännikkää vaan pussi. Puutarhakalusteet voisimme kuljettaa auton takakontissa

Tilaa tarvittiin myös pyöräkiiloille, parrunpätkille, vesikanistereille, retkikirveelle ja -lapiolle. Vielä autoon kunnolliset taustapeilit, aisaan pyöräteline, vetopään huppu, pesuainetta, kemssan nestettä, tukeva rappujakkara ja upouusi veivi. Onneksi kaikki retkitavarat mahtuivat ongelmitta mukaan.

Kuvassa samalla reissulla Ohtakarin asfaltilla Peukaloinen ja Jörge.

Kyllä kelpasi. Maavara, käsiteltävyys, keveys ja retkivaunun kokonaisuus olivat kuin tehty meille. Taas pääsimme vaikeampiin ja ahtaampiin paikkoihin retkeillessämme kahdestaan.

Pikkuinen perhoskoiramme sai turva- ja nukkumapaikan tiskialtaan alakaapista. Tein oveen kulkuaukon sitä varten. Lämpöä tuli sinne ilmalämmityksen puhaltamana.

Peukaloisen WC:n ovet ja tukikahvat olivat ällön turkoosin värisiä. Pääsin tuunaamaan. Maalasin ovet tumman harmaiksi ja tein uudet tukikahvat puusta (leppä) ja silloin WC:stä tuli täydellisen harmonoinen ja siellä viihtyi pidempäänkin.

Petaus vaunussa oli hyvin yksinkertaista. Sohvaryhmän patjat olivat tasapaksuja ja meillä petauspatjana toimi pussilakanassa oleva peitto, jota säilytettiin kaapissa. Se oli helppo levittää suoraksi ja lakana pysyi siinä myös hyvin paikallaan.

Vaimon ollessa hampaiden pesussa otin petivaatteet alas etuyläkaapeista poikittais-sohvalle → pöytä alas → patjat levälleen → petauspeitto levälleen ja samoin tyynyt ja peitot. Kun itse käväisin pesulla, oli vaimo ennättänyt riisuuntua peiton alle. Ja eikun nukkumaan. Ja aamulla samat päinvastaisessa järjestyksessä. Jos viitsimme nousta ollenkaan ylös.

Vaunun pieni puute oli vesiastian sijoitus sohvan alle sen vaikean täytettävyyden takia. Lämmityslaitteena oli Trumatic S 3002. Se sammui silloin tällöin lujempaa vastatuuleen ajaessa. Onneksi piipun päähän laitettu lisäosa korjasi tilanteen. Toinen lämmittimen heikompi ominaisuus oli se, että lämmitin ei osannut käynnistyä tai sammua automaattisesti. Viilentyneenä yönä joutui nousemaan ylös käynnistämään lämmitintä ja vastaavasti aamuaurinon lämmittäessä sammuttamaan. Mutta pärjäsihän tuon kanssa. Kun vaunu viileni yöllä, tuli vaimo ihan liki ja kun aamulla tuli kuuma, hän riisuuntui.

Peukaloinen oli avara ja valoisa sisustukseltaan. Täydellinen aikuisten leikkimökki.

Liesituuletin on tarpeeton, kun kesävaunun takakeittiössä on avattava ikkuna ja kasiosainen ovi.

Retkivaunussa ei siis ollut lämmintä vettä eikä suihkua. Siksi vanhat, hyväksi todetut retkeilijän keinot olivat käytössä.

- alapesuun kemssan päällä käytettiin nokkakannua
- ja ulkona pesuvadissa auringon lämmittämää vettä
- kainaloihin yms. pesulappua
- tarvittaessa vettä lämmitettiin kaasuliedellä
- uitiin ja peseydyttiin järvessä
- pidemmällä matkoilla sauna ja/tai suihku palvelupaikoissa
- astioina kertakäyttöastiat, jolloin tiskiä ei juurikaan tullut
- muut ruokailuvälineet pyyhittiin ja kuivattiin talouspaperilla
- Reinot ja Ainot olivat sysreissuilla mukana

11. Volkswagen Golf 1,9 TDI

CRV:n kulutus ei juurikaan vähentynyt kevyemmän vaunun myötä. Varsinkin kun kaasujalka oli painavampi kuin ennen. Olisi siis aika vaihtaa veturia paremmin kukkarolle (ja vaunulle) sopivaksi.

Lopetin viikoksi pasianssin pelaamisen läppärillä ja surfailin autokauppoja. Ja tietysti kävin kaikissa lähialueen autokaupoissa koeajoilla.

Josko uskaltaisi ottaa diesel auton? Ensimmäisen dieselini. Pienikokoisen, jollaista vaimokin mieluummin käsittelee ja ajaa.

Siihen aikaan oli käytetyissä autoissa yksi lähes ylivoimainen vaihtoehto. Volkswagen Golf 1,9 TDI. Pieni koko, pieni polttoaineen kulutus ja tehoa sekä vääntöä riittävästi

pienelle vaunulle. Eikä nelivetoa tarvittaisi, sillä dieselit ovat paljon sitkeämpiä liikkeelle lähtijöitä, eivätkä kuopaise sutia yhtä herkästi. Voisihan sitä ajatella.

Tuo Golfin 1,9 TDI Power Diesel yllätti erittäin myönteisesti sekä henkilöautona että pienen vaunun veturina. Teimme koeajon vaunun kanssa Kuopiossa ja siihen jäimme loukkuun ja vaunu Golfin koukkuun, kun lähdimme kotiin. Auto oli selvästi CRV:tä tehokkaampi sekä autona että vaunun vedossa keskikierröksillä.

Olen kova tinkimään ja tällä kertaa oli rengasasiaa. Autossa oli heikkokuntoiset ja tärisevät renkaat alumiinivanteilla. Epäilin yhden vanteen saaneen tärskyn ja vääntyneen. Ehdotin että liikkeen varastosta etsitään paremmat renkaat teräsvanteilla. Huoltomies testasi pyörät ja vaihtoi omasta autostaan oikein hyvät teräsvanteiset renkaat käyttöön. Sitten vielä kuluneet talvirenkaat ylisuurilla alumiinivanteilla vaihdettiin uusiin talvirenkaihin peltivanteilla. Olen teräsmies.

Peukaloinen ja Holgersson.

Tällainen yhdistelmä on meidän juttu loppuikäni. Ajattelin jo aikuistuneeni vaihtotarpeesta. Nyt emme näyttäneet enää karavaanivehkeinemme rikkailta tai velkaisilta naapurien silmissä ja tuntui kuin he tervehtivät meikäläisiä ystävällisemmin hymyillen.

Peukaloinen oli niin kevyt vetää suurivääntöisellä dieselillä, että kerran vaunun käsijarrun jäätyä päälle puoliasentoon, jarrukengät kuluivat metallille aivan savuttamatta. Eikä siinä kaikki. Sama juttu tapahtui huonon muistini avustamana uudelleen ja nyt jarrurummut kuumenivat niin että toinen halkesi. Uusiksi menivät

Peukaloinen oli niin kevyt vetää suurivääntöisellä dieselillä, että kerran vaunun käsijarrun jäätyä päälle puoliasentoon, jarrukengät kuluivat metallille aivan

savuttamatta. Eikä siinä kaikki. Sama juttu tapahtui huonon muistini avustamana uudelleen nyt jarrurummut kuumenivat niin että toinen halkesi. Uusiksi menivät.

ja

Sain vaunusta tarpeekseni kun tuossa myöhemmässä omatoimisessa jarruremontissa jäi toisen pyörän pultit kiristämättä ja se karkasi vauhdissa vetoauton ohi kauas kankaalle.

12. Fiat Solifer Mobile

Matkailuautojen voittokulku oli jatkunut jo vuosia ja sellaisen omistaminen alkoi liikkuvana ihmisenä kiihottaa mieltä. Hullu kun olen. Olimmehan usein liikkeellä metsissä ja tien päällä (ei ojassa). Tiesin, koeajojenkin perusteella, että matkailuautossa on monia hyviä puolia.

Saadakseni toiveeni matkailuautosta toteutumaan, jouduin maksamaan yhteisten varojen lisäksi omistani toisen puolen. Siis kiertelin ja katselin ja renkaita potkiskelin. Ja ohjaamoon kiipesin.

Koeajoin ja kun sain kauppaan tingittyä vielä ohjaamon lämpöpeiton, jakohihnan vaihdon, ruiskusuuttimien ja hehkutulppien sekä venttiilivälyksien tarkastukset, niin vaihtokauppa tuli. Retkivaunu kelpasi hyvin vaihdossa. Sain mukaan myös oikein hyvät talvirenkaat, jotka myin syksyllä pois joutavina.

Solifer Mobile 596 tuli meille (vm.2000).

Tuollainen lyhyt, alle kuusi metrinen matkailuauto on oikein mukava olla olemassa toisena autonä. Sähkökatkon aikaan siellä on kaikkea toimien kaasulla ja akun virralla. Sillä pääsee ajelulle kun vaimo on vienyt henkilöauton, Mobiili oli helppo parkkeerata ja turvallisen tuntuinen yöpyessä soittoruokaloiden ja tanssilavojen parkkipaikoille.

Kuvauksellista käsivartta Kilpisjärvellä.

Varsinkin tavarataloissa shoppailu helpottui, kun itse jäin autoon päivätorkuille.

Kaikenlainen parkkeeraus oli helppoa vaunu / auto yhdistelmään verrattuna. Mobiilin sai mahtumaan tavalliseen henkilöauton parkkiruutuun. Juuri ja juuri. Mobiilin pitkä akseliväli ja ”mataluus” tekivät siitä vakaan ajettavan tiellä. Pituudesta huolimatta U-käännös valtatiellä onnistui bussipysäkin kohdalla, kun huomasi ajaneensa harhaan. Samoin maastossa oppi pian tuntemaan jo kuskinpukilta milloin auto oli riittävän vaakatasossa. Joskus tietenkin tarvittiin pyörien alle kiiloja. Jalkojen (ei ollut) veivaus jäi myös pois, mutta ohjaamopeittoa tarvittiin kylmällä säällä.

Sateisena kesänä 1912 matkailuauto oli verraton. Pysähtyessä ei tarvinnut mennä ulkokautta vaunuosaan. Ahtautui vain pöydän ääreen ja katsoa mollotti ulos. Ja korkeassa ohjaamossa oli mukava istuskella ja katsella maisemia, tarkkailla lintuja tai ajaessa muuta liikennettä. Terve vaan.

Eniten pidin kuitenkin luontoparkkilaisena suurista vesisäiliöistä ja erillisestä suihkutilasta. Luksusta.

Auton Trumatic C 3402 oli oikein miellyttävä lämmityslaitte verrattaessa aiempaan Trumatic S3002 puhaltajaan. Tämä osasi sammuttaa itsensä kokonaan tarvittaessa ja tietenkin päinvastoin. Lisäksi myöhemmin paljastui että se oli vaihdettu tehokkaampaan upouuteen Trumatic C 6002 lämmittimeen. Hienoa.

Ohjaamo toimi hyvin koiran (viileänä) yösijana mutta aurinkoisella säällä ajossa se oli kuuma. Suuret ikkunat ja ilmastoinnin puute tekivät siitä lähes saunan helteisinä päivinä. Pelkääjän paikka ei muutenkaan miellyttänyt vaimoa. Siinä istui korkealla kuin tarjottimella vastaantulijoiden silmien edessä. Eikä penkkiä saanut edes kallistettua hyvään nukkuma-asentoon takana olevan keittiökaapiston takia. Tilannetta paransi hieman, kun poistin (ja möin) istuinta 5 cm korottavan kääntöalustan.

Näkymä keittiöstä.

Ja ahtaasta käymälästä.

Matkailuauton valintahetkellä havaitut pikku puutteet kasvoivat jostain syystä ajan myötä isommiksi.

Liian lyhyen petin takia pää oli kiinni ikkunaverhoissa ja päkiät painoivat sängyn päätä niin, että nahka jalkapohjassa paksuuntui. Ahtaassa WC:ssä pitkäkoipisena jouduin päkistämään polvet yhdessä tai toinen polvi avatussa allaskaapissa.

Painava etuvetoinen auto otti herkästi sutia märällä nurmikolla tai pehmeällä hiekalla karheista M+S-renkaista huolimatta.

Kerran ajoin hiekkarannalla ihan topakalle maalle yöparkkiin. Seuraavana iltapäivänä vaimo läksi puolukkametsään, kun minä jäin varustamaan autoa paluumatkalle. Lähtiessäni varovasti peruuttamaan tuo auton piru kuopaisi hietikolle isot kuopat ja juuri vetävien eturenkaiden alle.

Kaivoin, tasasin, kastelin, oksastin ja peruutin monta kertaa, mutta kun ei, niin ei. Kyllä se tietenkin hiukan liikkui, mutta lähinnä alaspäin. Viimeisen yritykseen ennen hinausauton kutsumista tein töitä oikein kunnolla löydettyäni rannalta myös laudan pätkiä. Olin luvannut seurata vaimoa puolukkametsään aiemmin ja kun viivyin, hän palasi ja työnsi tuon monta tonnia painavan mastodontin irti hietikolta.

Yksi ikävä asia oli se, että katsastus piti tehdä ennen käyttöönottoa keväällä. Auton joutui ajamaan keväthuoltoon luvattomasti ennen katsastusta. Katsastuspaikaksi valitsin vähän kauempana olevan aseman (halvin), jotta jarruja sai testailtua matkalla. Asema oli korkean mäen päällä, joten hioin jarrukenkiä ajamalla mäkeä edestakaisin.

Ohjaamon korkeahko ajomelu yhdessä jo heikentyneen kuuloni (äänen erottelukyky heikkenee) kanssa teki keskustelun vaimon kanssa vaikeaksi. Jouduin istumaan kilometritolkulla oikealle kallistuneena ja myönnellä ties mitä. Enhän voinut koko ajan sanoa; voitko toistaa, anteeksi tai mitä? Jouduinkin usein vain nyökkäämään ja sitten myöhemmin katumaan. Ja laittamaan kuulemattomuudet heikentyneen muistini tiliin. Nyt siis olen huonokuuloinen ja -muistinen. Kuulemma. Ja piruvie, totta se on.

Vielä tuosta Fiat 1,9 TD (66 kW) moottorista, että kiihtyvyys ei ollut ihan parhaita. Varsinkaan kun en juuri koskaan ylittänyt 3000 r/min pyörimisnopeutta melunkaan takia. Mutta vauhtiin päästyään mm. rekkojen ohittaminen moottoreilla onnistui hyvin. Paremmin tämä kuitenkin kiihtyi ja huippunopeus oli suurempi kuin jutun alun tippa Renaultilla.

Rouva Retkeilijä ei suostunut kertaakaan ajamaan tällä pakettiautolla. Lady kun on.

Tämän enempää en puutu hyviin tai huonoihin ominaisuuksiin vaan sanon, että ominaisuuksia oli ja runsaasti. Mukava peli.

13. Knaus Holiday 395

Vanhat luut ja nivelet alkoivat kaivata yhä enemmän henkilöauton miellyttäviä ominaisuuksia, kuten parempia penkkejä, ohjaamon ilmastointia, pienempää rengasmelua, vähemmän ilmansuhinoita, ... Ja toisaalta mukavaa sohvaryhmää istuskeluun ja köllöttelyyn.

Aikansa kutakin (kuten jo aiemminkin sanoin). Edellinen pieni retkivaunu ominaisuuksineen oli hyvin muistissa ja totesimme, että on taas retkeilyvaunun aika.

Päätöksen teki oikeastaan "äänetön" yhtiömiehemme, pitkä- ja paksuturkkinen Sepe koiramme. Pohjoiseen suuntautuvan matkamme helteisinä alkupäivinä se ei enää suostunut hyppäämään kuumaan, ilmastoimattomaan matkailuautoon, vaan piiloutui sen alle. Ja kuten tiedätte, koirat ovat paljon nopeampia kuin ihmiset.

Arvokkaan matkailuautomme arvo oli kolmessa vuodessa asettunut "kohtuulliseksi" myyntiä ajatellen. Viimein ostaja löytyi ja teimme kaupat ja kättä päälle.

Palasimme siis järkiimme ja hommasimme taas uuden karhean (10 v) retkivaunun. Omapaino 800 kg ja kokonaispaino 1050. Ja retkeilijöiden tavarat mahtuivat kaikki mukaan.

Vaunun ikkunat ovat suuret kuin luontoparkkiin suunnitellut. Oleskeluryhmästä erittäin hyvä näkyvyys kolmeen suuntaan. Erikoinen sohvaryhmä on kelvollinen vaikka kahden oikaista yhtaikaa selkensä. Päät nurkassa samalla tyynyllä.

Matkailuauton ahtaan sohvan + pöydän jälkeen tila tuntuu ruhtinaalliselta. Voi ruokailla, vaikka roomalaisittain kyljellään köllötellen. Tilava on myös vain kerran vuorokaudessa petiksi levitettävä sohva, jossa pystyy pidempikin nukkumaan nilkat ojennettuina vaikka poikittain.

Vaunu on siis Knaus Holiday 395 Etelä-Suomesta. Saa nähdä miten sillä tarkenee täällä pohjoisempana.

Hinasimme Holly vaunun Kuopioon Kallaveden rannalle kuvattavaksi.

Matkailuauton ahtaan sohvan + pöydän jälkeen tila tuntuu ruhtinaalliselta. Voi ruokailla, vaikka roomalaisittain kyljellään köllötellen. Tilava on myös vain kerran vuorokaudessa petiksi levitettävä sohva, jossa pystyy pidempikin nukkumaan nilkat ojennettuina vaikka poikittain.

Tuunausten ja pienten huoltokorjausten jälkeen tällä pienellä vaunulla retkeilee taas tyytyväinen pienperhe. Uusia ovat myös 12-voltin pistorasiat lukuvalolle ja läppäriille, kytkennät akun ajonaikaiseen lataamiseen ja Led-polttimot katto plafondiin, ulkovaloon ja keittiöön. Alemmassa kuvassa näkyvät jo tehdyt tuunaukset, kokovartalopeili (vasemmalla), hyvä siirrettävä 12 voltin Led-lukuvalo (pöydällä) ja uudet tumman siniset verhot (nurkissa).

Lautasantennin vahvistimen oikeinkytkentä ja uusi pitkä antennijohto mahdollistavat läppärin käytön pöydällä televisiona. Yle uutisineen näkyy syysiltojen pimeydessä kuutamon korvikkeena. Esim. mökillä Kuopiosta linnuntietä 80 km:n päässä.

Nyt koira saa matkata tutun auton (ilmastoitu) avoimessa tavaratilassa ja se lähtee taas mielellään mukaan. Siitä on kehittynyt oiva vahtikoira vaunulle, jonka se otti heti omakseen. Se ilmoittaa haukulla kaikki lähestyvät tulijat. Hirvet, ihmiset ja oravat. Ja nukkuu keskellä lattiaa.

Kaikenvara-vakuutuksen lisäksi sain muistilistan vaimolta. Vaunun liikkeellelähtö rutiineista ei enää unohdu mitään liikkeelle lähtiessä tuon jäjaja-jajaja –muistilistan avulla; jäähdytysluukut, jääkaapin lukitus, jätessanko, jalat, jakkara, jarrut. Valoliitettä ei ole listassa, koska en ole ikinä muistanut kertoa sen liittämisen unohtuneen. Lista ei ole muutenkaan täydellinen, sillä kerran huoltoasemalta lähtiessä unohdin vaimon sinne. Mutta hän uskoo, ettei niin käy enää toiste.

ps. kevyen vaunun saa vaakasuoraan useimmiten helposti tukijalkojen oikealla laskujärjestyksellä ja nokkapyörää apuna käyttäen. Samoin vaunun voi parkkeerata vaakasuoraan hyvinkin kaltevalle pinnalle keula alarinteeseen päin. Kun vaunun irrottaa, sen saa käännettyä kiiloja pyörän edessä käyttäen lähes paikallaan. Jos tie sattuu päättyämään yllättäen.

Määritelmiäni karavaanarien perävaunuista:

Retkivaunu on pieni ja kevyt kolmen vuodenajan vaunu retkeilyyn.

Matkailuvaunu on tilavahko vaunu. Käytetään matkailuun ja leirintäalueilla yöpymisiin.

Asuntovaunu on veturilla vedettävä tilapäisasunto kausipaikalle.

14. Volkswagen Golf 2,0 TDI

Keroin rakkaalle vaimolleni vakuuttavalla tavalla meillä jo viisi vuotta olleen vetoauton pikkuvioista ja kuin ihmeen kaupalla hän, ilmeisesti auto / vaunu kaupoissa saamamme rahan innoittamana, sanoi että auton voi vaihtaa. Jännittävää. Nelivetoisia autoja katselin ja ehdottelin ja sopivalla hinnalla oli myytävänä jopa muutama Golf-auto.

Niistä innostuneena vaimo sanoi päättävästi ja flirttaillen, että otamme golfin tai ei mitään muuta!

Niin myös teimme. Tärkeintä oli pieni ja näppärä sekä pieniruokainen auto diesel moottorilla ja hiukkassuodattimella. Edes nelivetoa ei katsottu tärkeäksi ominaisuudeksi pienen kesäretkivaunun tilapäiseen vetoon. Korvaahan luistonesto ESP sitä osaltaan. Ihmisen kokoisessa taajamassa jossa asun, ei ole edes liikennevaloja, eikä siis tarvitse tehdä talvisia kilpakiidyttyksiä.

Nykyisin myös ymmärtää liikunnan tarpeellisuuden eikä joka paikkaan tarvitse päästä vaunun kanssa eikä autollakaan. Talvea ennakoiden vaihdoimme kuitenkin mukana tulleet kitkarenkaat uusiin nastallisiin. Tärkeää oli sen sijaan se, että autolla ei ollut vedetty vaunua ja vetokoukun asennus kuului kauppaan. Takapyörien roiskeläpät olivat ihme kyllä valmiina.

Kaupanpäällisiksi sain vielä uuden tumman VW -lippalakin.

Kuvassa uusi limusiini Kikka ja retkivaunu Holly.

Autossa oli vaunun vetoon sopivan topakka mutta matala sport-alusta. Maavaraa korotettiin kaksi senttiä nostavilla korotuspaloilla. Ne paransivat myös näkyvyyttä ja autosta poistumista. Jostain syystä vaihtoautoon ei saanut Laakkoselta vetokoukkuun 13-napaista liitintä, joten vaihdoin sellaisen itse saadakseni ajonaikaisen akkulatauksen. Johdotin sen tavaratilan pistorasiasta.

Golfin 2,0 TDI koneessa on voimaa (vääntöä) kuin pienessä kylässä ja hevosia enemmän kuin Orivedellä. EU yhdistetty kulutus 4,5 l/100km ja päästöjä 119 g/km. Omassa kokeilussa maantieajon kulutuslukemiksi tuli 25 km:n matkalla ajotietokoneen mukaan (GPS + vakionopeussäädin) nopeudella 80 km/h vain 3,8 l/100km ja vaunua vetäen 7,4 l/100km. Sillalaililla pihistäen ja normaalilla ajolla Golf kulutti maantiellä vaunua vetäen ajotietokoneen mukaan 8 -10 litraa. Vaihdellen tuulen ja ajonopeuden mukaan.

Sitten kuluvertailua vaihdon perusteluiksi. Pidin matkailuautoa kolme vuotta ja retkeilin vain kevät-, kesä- ja syysaikaan. Polttoainekulut, vakuutukset, trafi-maksut, katsastus, huollot, renkaat, yms. huomioiden vaihto matkailuautosta vaunuun säästää kohdallani vuodessa lähes kaksi tonnia verrattuna pieneen retkivaunuun. Pääomakuluista edes puhumatta.

Nyt katselen täältä lämpimästä tuvasta ulos tuota kolmen vuodenajan (= 6 kk) vaunua. Se odottaa kesää hyvin levollisesti.

15. Fiat McLouis Lagan

Sydämen reistailu ja vajaatoiminta ovat saaneet aikaan muutoksen elämän rytmiin. Ja koska retkeilyä ei halua lopettaa, tuli kulkimen vaihto taas eteen. Mitäpä sitä rahojaan säästelemään. Eletään ja nautitaan nämä viimeiset ajat. Elämähän on kertaluonteista. Elä tai kuole. Mutta reissaten.

Pienenkin vaunun liikuttelu epätasaisilla alustoilla suoraan, autosta irti ja autoon kiinni, kammun pyörittely jne. oli liian rasittavaa fyysisesti, joten aika oli retkeilyauton. Niin arveltiin, katseltiin ja pyydettiin apua tutuilta ympäri Suomea autojen siisteyden ja kunnan tarkastuksiin. Vaihtoehtoiksi kahdestaan liikkuvalla pariskunnalle tuli netticaravan myynti-ilmoitusten perusteella pienehköt retkeilyauto tai alle 6 m:n matkailuauto.

Viimein tehtiin automatka eteläiseen Suomeen katsomaan ja koeajamaan ehdokkaita. Kiinnostavimpia vaihtoehtoja ennakoon olivat Adria retkeilyautot ja McLouis Lagan matkailuautot.

Vaunu vedettiin siis etelään tavoitteina mm. (Kouvola), Lahti, Janakkala, Hyvinkää, Espoo.

Ahtaita, ahtaita ovat retkeilyautot torpassa asuvillekin. Ohjaamon penkeillä istuttiin kuin jalkapuussa selkä pystyssä. Jääkaapit olivat kooltaan pelkkiä kylmälaukkuja, poikittaiset sängyt tynkiä, katto ja lattia monitasoisia, jne.. Ei ollut niistä meille kaveriksi.

Sitten ne matkailuautot. Tässä ehdokas.

Etupenkien kääntyminen sohvaryhmään lyhentää autoa ratkaisevasti ja näin pitkäikäisyyteisiin saadaan haluttaessa riittävästi pituutta. Ja sivuoven sijainti heti etupenkien takana tekee lattialle kummasti (tanssi)tilaa ja koiralle väistely- ja yöpaikan. Nämä oli alkuasetuksia.

Ennakkoon oli asetettu myös matkustusmukavuus aika tärkeäksi varsinkin kartanlukijan osalta. Tuolin selkänoja on voitava kallistaa taakse nukkumisen mahdollistamaan kaltevuuteen ja jalat ojentaa suoraksi kojetaululle. Ovathan paljaat jalkapohjat mitä ilmeikkäin tervehtimistä vastaan tuleville karavaanareille.

Uudemmat Laganat olivat ihmeen tilavia. Pitkäikäisyyde oli pidempi kuin vanhemmissa malleissa ja ohjaamon katto oli muotoiltu korkeammaksi. Varusteluina tilava jääkaappi automaattisella sytytyksellä, painevesi, lämminvesi, kasetti WC ja suihku, kokolattiamatto ja yllättävän reipas Fiatin 2.0 JTD moottori.

Joissain ehdokkaissa oli liikaa itselleni turhaa tavaraa, nastarenkaat, ilmastointilaitte katolla, markiisi, TV-antenni, pyöräteline, peruutuskamera, mikroaaltouuni, lisäpistorasioita, jne. Tässä oli sen sijaan kitkarenkaat ympärivuotiseen ajoon.

Ja kaupat syntyivät parhaasta ja nuorimmasta, kun kosteusmittaus vuodelta 2012 näytti ok.

Kuvassa näkymä avarasta eteisaula/keittiöstä ohjaamoon. Ja ihka uudet verhot.

Tuolla passaa köllötellä rouvan vieressä tai vaikkapa yksin.

Näkemäesteeet I. niskatuet on arkikäytössä poistettu. Ne lisätään katsastukseen.

Retkivaunu vaihtui siis 5,65 metriseen Laaraan. Vetoauton paluukuljetus onnistui hienosti, kun tyttärellä oli aamulla meno Jyväskylään ja poika taas toi sen sitten sieltä kotiin. Me jäimme vaunuliikkeen pihaan odottamaan lähtöhuoltoa jo ennen lopullista kauppojen syntymistä. Onneksi oli sovittu, että ilmenevät pikkuviat voidaan korjauttaa ja huollot tehdä täällä kotipuolella samaan hintaan, mm. jakohihnan vaihto, joten juhannusjuhille päästiin kotiin.

Ja täysin vaihtotohinassa unohtui se, että henkilöautoon verrattuna, matkailuauto suhisee, kohisee, jymisee sekä kitisee, kilisee ja kolisee paljon enemmän.

Tässä aiemminkin turhaksi tuntunut markiisi koekäytössä. Ilta-aurinkoa se ei onneksi varjostanut.

Pienehkö matkailuauto on osoittautunut oikein mukavaksi käyttää. Ukin ja mummin tehtävissä on yöpymisiä tullut jopa rivitalon parkkipaikalla. Samoin tällaisen "uudehkon" auton sisämelu ajossa on siedettävä ja moottoriteho alhaisillakin kierroksilla riittävä pienehköön, omamassaltaan 2500 kg:n painoiseen mobiiliin. Kyllä kulkee ja kääntyy ahtaisiinkin paikkoihin.

Mies (kuvaamassa) ja autotyöt, Laara ja Kikka. Aurausviittaa tarvitaan kesälläkin, sillä mobiilit peruutetaan tuohon rinteeseen P-taskuun.

Varustelua, korjauksia ja tuunaamista

Ja huonoa tuuria on myös tietenkin ollut. Myyjä Caravan Center, teki konkurssin kohta kauppojen synnyttyä, takuu raukesi ja sovitut jakohihnan vaihto ja sivuluukun korjaus, jäivät omalle kontolle. Myyjän piikkiin ennätin vaihtaa uuden starttiakun ja tasapainottaa renkaat. Kesällä auton laturi meni uusiksi Pohjois-Norjassa ja se tuli todella kalliiksi. Mutta yllättäen ja kuin lohdutukseksi konkurssipesältä tuli korvauksia edellisistä tilillemme. Korvausvaatimus kannatti tehdä.

Luukun sisään oli päässyt vettä rikkoutuneesta ja vaihdetusta alareunan tiivisteestä. Tukirungon puuosat olivat turvonneet. Toin luukun talveksi verstaalle, jossa purin, kuivasin ja korjasin sen.

Entinen pinta jäi ennalleen. Luukkuun tuli uudet tiivisteet ja massat samoihin.

Pientä varustelua ja tuunaamista tehtiin heti alkuun. Tarpeettomat etuistuinten käsinojat poistettiin, jolloin kulkureitti ohjaamosta on selvästi avarampi. Samoin tuolien kääntäminen pöydän ääreen on helpompaa. Lisäksi kaikkiin asunto-osan valoihin on muutettu Led-polttimot ja lisätty vaatekaapin sisään paristokäyttöinen Led-valaisin. Auton kylkiin on lisätty heijastimia. Turvallisuutta tuovat myös lisävaroituskolmio ja heijastusliivit.

Hankittiin puuttuvat palovaroitin, sammutuspeitto, ja räsymatot lattialle.

Lisäsin sisä/ulko -lämpötilamittarin. Ulkoanturin johto meni kuin itsestään ovenpielen tiivisteeseen alle ja alas kynnyksoteloon ilman reikiä. Aiempi ulkolämpömittari, oli ikkunan ulkopuolella, usein aurinkoisessa paikassa.

Hankin ohjaamoon ulkopuolisen lämpöverhon lisäksi sisälle ikkunoihin laitettavat lämpöverhot kuumia auringonpaisteita ja kylmiä pakkojäätä ajatellen. Näin saa aurinko- ja näkösuojaa ohjaamoon. Vaikkapa aurinkolippaan lisätyn meikkipeilin käyttöön. Ja edes jotain puuhastelua leiriytymiseen.

Kaappitilaa oli tietenkin niukasti pienessä autossa, joten tein yläkaappeihin lisähyllyt ja ne varustettiin muovilaatikoilla järjestystä pitämään. Nyt riittää kaappitila pariskunnalle niiden osalta.

Korkea vaatekaappi tuntui hieman ahtaalta, sillä "leveäharteiset" henkarini joutui sijoittamaan hieman vinottain. Niiden vaihto lyhyempiin korjasi tilanteen. Niin ja tiskialtaaseen löytyi upea puinen kansi.

Koira oppi muutaman päättäväisen komennon jälkeen matkustamaan lattialla nukkuen tai välillä istuen. Yöllä sillä on vara valita, aula, pöydänalus tai viileämpi ohjaamo. Sen tulo ajon aikana ohjaamoon estettiin (tavara)laatikolla penkkien välissä. Siihen kiinnitin myös puhaltimen (virta kojetaulusta) vilvoittamaan ajomatalla pitkäturkkia.

Kuvan selkänojassa on tilapäisesti paksu pyyhe, sillä koira hyppii ilosta tuoliakin vasten aina mobiiliin pysähtyessä.

Kesällä 2014 asuinosaan oven lukko jumiutui ja se piti vaihtaa koska avain ei mennyt pesään. Porasin vanhan lukkopesän pois ja vaihdoin uuden onnistuneesti.

Tuunausta on jatkettu edelleen. Suunnittelu ja muutosten toteuttaminen on mukavaa ja kuuluu harrastukseen kiinteästi. Nyt syksyllä 2015 mobiiliretkeilykauden jo päätyttyä on väkärin penkkiä madallettu viisi senttiä istuimen tukijalasta liukukiskojen yläpuolelta. Nyt rouvan jalat ylettyvät lattialle ilman korkokenkiä. Ja retkeilijän koivet käännettyä penkiltä alemmalle asuinosaan lattialle.

Ehkä vessan katon ilmaventtiiliin voisi asentaa aurinkokenno toimisen imurin.

Niin, ja pöytäryhmästä ja kääntötuolista koottava lisävuode tuli testattua keskellä yötä, kun tyttären tytär 5v oli mukana reissulla ja kömpi yöllä lisävuoteelta mummon viereen. Epäilin jo, että joudunko lattialle Sepe koiran viereen, mutta torquien yön mieluummin lyhyessä lisävuoteessa. Pikkuinen jatkopatja ja petauspatja pidetään nyt aina mukana, jolloin lisäpeti on ihan hyvä nukkua.

Volkswagen Polo 1,4

Pakina

Täällä maaseudulla henkilöauto on lähes välttämätön matkailuauton lisäksi. Mutta minäpä luovuin autosta. Ja hankin heti, siis vuonna 2018, pienemmän ja uudemman, vuoden 2010 auton. Kun tuo seitsemän kympin ikä ja terveystarkastus lähenee, ajolupaa ei ehkä enää saakaan. Auton valitsi em. perusteilla rouva.

Sain kuitenkin antaa neuvoja asiantuntijana, rouva kun ei ole juurikaan meillä ajanut.

Diesel oli kovaveroinen ja -ääninen, siispä bensakone. Varsinkin kun vuosittaiset ajokilometrit eivät ole suuria, 6 – 7 tuhatta. Tämän poloisen moottoriääntä en edes kuule tyhjäkäynnillä puhaltimen tohinan takaa, mutta ei se mitään, mittaritaulusta varoitusvaloista näkee, jos moottori ei käy. Ja soratien väristä autoa ei tarvitse (minun) pestä joka kesä.

Volkswagen Golf 1,6 4WD

Tarina

No tuo loistoauto ennätti olla vain vuoden, kun taas autoa vaihdettiin. Olimme molemmat tosi heikossa hapessa ja kun päätimme asua torpassa seuraavankin talven, oli nelivetoinen auton aika. Sillä kotitien jyrkkää ja vauhditonta rinnettä on päästävä ylös autolla kauppakassien kanssa myös talviaikaan. Nyt rouva ei päässyt ylös rinnettä ollenkaan enkä minä kauppakassin kanssa.

Kiertelin autokaupoissa, kun rouva köllötteli sairaalan täysihoidossa. Eräässä liikkeessä kiiltävän musta Golf seisoj sirona korkeiden citymaastureiden keskellä. No tuo se voisi olla. Todellinen piilo-citymaasturi, vain viisivuotias ja ajettu alle 50 tkm, ja sekin siististi.

Kun rouva pääsi kotiin kävimme vilkaisemassa matkalla tuota kansanautoa. Talutin hänet helteisessä autohallissa levähtämään etupenkille ja siinä se oli. Hänellä oli vahva halu elää ja saada uusi auto. Sinne se vielä kuitenkin jätettiin.

Seuraavana päivänä menin katsomaan uudelleen ja tarjosin vaihdokkina em. Poloa. Kaupat voisivat syntyä puolestani, jos koeajo ja tarkastelu tyydyttävät. Heti ulkona sen musta kiilto himmeni grafiitin harmaaksi. Ja hyvä niin. Sitten ajamaan ja niin kaahasin kaaran kotiin rouskinkin kokeiltavaksi. Kyllä kelpasi.

Valittiin siis Polon sijalle nelivetoinen piilo-citymaasturi, Volkswagen Golf diesel. Tällä kertaa auton vaihto lienee viimeinen kerta, sillä meidän omat eliniän ennusteet ovat kovasti lyhentyneet. Toisaalta ajokilometrejä on lähiaikoina kuitenkin aiempaa enemmän vuosittain. Siksi diesel.

Nyt jo kolmas diesel Golfini. Tässä on uusi alusta ja akseliväli 6 cm pidempi kuin edellisessä. Alusta tuntuu jäykän jyrkälle, jota notkeat Good Year -renkaat pehmentävät. Erään lehden koeajan mukaan Golf on nyt noussut premium luokkaan. Ja samaisessa artikkelissa suorastaa kehutaan uutta 1,6 litran dieselmoottoria, jossa on jo alhaisilla kierroksilla vääntöä jopa 250 Nm. Kevyt peräkärri suorastaa lentää perässä.

17. T.E.C. TravelBird

2018

Rouvan sairastuminen vaikuttaa myös retkeilyyn ja vähentää sitä ratkaisevasti. Golfin ilmastoidut etupenkit ovat ylivoimaiset Ducaton ohjaamon istuimiin. Ei enää ylös vastaantulijoiden tuijoteltavaksi, ei enää helteessä istumista kuin piinapenkissä, ei enää kuulosuojaimia melun vuoksi, ei enää ...

Niinpä luovuimme matkailuautosta. Sen käyttökustannukset ovat suuret ja vielä päälle muut vaivat, kuten huollot, katsastukset, korjaukset, jne.

Kuitenkin kaikitenkin, lääkinnän vasteen parannuttua ja rouvan kunnon kohentuessa hänen teki mieli valtavasti leikkimökkiä. Sellaista, jonka voi viedä mukanaan reissuun luontoretkeille. Perinteisesti niin, että voimme olla leikkimökissä itse kohteessa illalla ja aikaisin aamulla ja koko seuraavan päivän. Lämpimästi ja mukavasti. Siispä aloimme etsiskellä pikkuista retkeilyvaunua Golfin perään.

Ja sellainen löytyi. Meidän tarpeisiimme sopiva T.E.C TravelBird (LMC Viola 330), katsastusvapaa kesävaunu, jossa oli kuitenkin tarpeellista varustusta riittämiin:

Trumatic lämmitin, kaasuliesi, WC, pesuallas ja 12V:n akku. Alkon alusta jarruineen, jalat toimivat akkuporalla, suuret avattavat ikkunat verhoineen ja pituussuunnassa oleva muunneltava erillis / kaksois- vuodesohva ilmasolineen.

Totuttuun tapaan viihdymme ulkona. Etukonttiin mahtuvat ulkokalusteet, grilli, polttopuita ja muita varusteita. Ja sitten tuon vaunun vallaton keveys, kokonaismassa alle 750 kg. Sitä on kevyt käännellä ja se tulee nelivetoisen hinurin perässä minne vain.

Tällä vaunulla on erittäin pienet käyttökulut, kuten vakuutus- ja trafi-maksut. Nämä olivat oleellisia asioita hankinnassa. Kaluston osalta valmiudet seuraavaan hellekesään ovat siis olemassa.

18. Aikansa kutakin

2023

Uudet vuodet muuttuivat vanhoiksi, menneiksi, ja aloimme väsyä reissaamiseen ja myös vaunun ylläpitoon. Oli siis aika luopua vaunusta ja retkeillä henkilöautolla lyhyempiä päiväreissuja. Tulla kotiin suihkuun ja saunomaan.